

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/21/2021
Identifikačné číslo spisu: 1519010514
Dátum vydania rozhodnutia: 31.08.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1519010514.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci obvineného P. X.Á. pre prečin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona na neverejnom zasadnutí konanom 31. augusta 2021 v Bratislave o dovolaní obvineného P. X. proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 5. marca 2020, sp. zn. 4To/149/2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného P. X. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom z 22. októbra 2019, sp. zn. 2T/53/2019, uznal obvineného P. X. vinným z prečinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 20. apríla 2019 v čase o 20.50 hod. v Bratislave na Orechovej ceste prechovával pre vlastnú potrebu 1 ks čierne šedú kovovú drvičku s obsahom neznámej zelenej sušenej rastliny a 1 ks alobalovú skladačku s obsahom 1 ks modrej tabletky s nápisom LAUGH NOW, ktoré po poučení v zmysle § 89 ods. 1 Trestného poriadku hliadke ODN KDI KR PZ Bratislava dobrovoľne vydal so slovami, že sa jedná o marihuanu a extázu, pričom následným expertíznym skúmaním kriminalisticko-expertíznym ústavom PZ Bratislava pod č. PPZ-KEU-BA-EXP-2019/5261 bolo zistené, že v predloženej kovovej drvičke sa nachádzalo konope s hmotnosťou 437 mg a priemernou koncentráciou tetrahydrokanabinolu 21,0 % hmotnostných THC, obsahujúce 92 mg THC, čo je potrebné považovať za minimálne tri bežné jednorazové dávky drogy a v predloženej alobalovej skladačke sa nachádzala bledomodrá tabletky s hmotnosťou 558 mg s priemernou koncentráciou 30,3 % hmotnostných MDMA (169 mg účinnej látky na tabletku) čo sa považuje za jednu bežnú jednotlivú dávku drogy, ďalej bol na skúmanie predložený ster z rúk P. X., kde na predložených steroch bola zistená prítomnosť stôp tetrahydrokanabinolu; rastliny rodu Cannabis (konopa) sú zaradené v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do I. skupiny omamných látok; MDMA je zaradená v

zmysle č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do I. skupiny omamných látok.

Za to mu okresný súd uložil podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere dvadsať mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Obvinený napadol uvedený rozsudok okresného súdu odvolaním, ktoré Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 5. marca 2020, sp. zn. 4To/149/2019, zamietol podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné.

Proti uzneseniu krajského súdu, ktoré bolo obvinenému doručené 16. mája 2020 a jeho obhajcovi 18. mája 2020, podal obvinený prostredníctvom obhajcu 14. decembra 2020 dovolanie a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. g) a písm. i) Trestného poriadku.

V odôvodnení tohto mimoriadneho opravného prostriedku obvinený uviedol, že napadnuté rozhodnutie považuje za nezákonné a to z dôvodu, že bol v konaní pred okresným súdom uznaný vinným na základe nezákonne získaných dôkazov, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku pri ukladaní trestu, ako aj na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia v súvislosti so zákonnosťou získaného dôkazu, v dôsledku čoho bol podľa obvineného uznesením krajského súdu porušený zákon v ustanovení § 319 Trestného poriadku a v konaní, ktoré mu predchádzalo, v ustanovení § 171 ods. 2 Trestného zákona, a to v jeho neprospech.

Dôležitým procesným pochybením predchádzajúceho konania je podľa obvineného nezákonnosť postupu príslušníkov Policajného zboru pri získavaní dôkazov spojených s touto trestnou vecou svedčiacich v jeho neprospech. Obvinený poukázal na nezrovnalosti v celkovom priebehu policajného zásahu hliadky vykonávajúcej hliadkovú činnosť s tým, že zo záznamu zo služby a jeho časti Inštruktážny záznam vyplýva, že členovia policajnej hliadky (Ľ. U. a Bc. F. V.) mali 20. apríla 2019 v čase medzi 19.00 a 22.00 hod. vykonávať zvýšený dohľad v okrese Bratislava IV, kde mali dokumentovať dopravné nehody a škodové udalosti BA KRAJ. Zo Záznamu zo služby, časti Úlohy vyplýva, že členovia policajnej hliadky v čase od 19.00 do 20.30 hod. mali vykonávať hliadku na ulici Einsteinova, Bratislava V. Členovia policajnej hliadky sa však v daný čas nachádzali na úplne inom mieste a to na ulici Orechová cesta, ktorá je na úplne opačnom konci Petržalky ako sa podľa zadaných úloh mali nachádzať. Navyše na Einsteinovej ulici a nie Orechovej ceste sa mali zdržiavať iba do 20.30 hod. pričom vozidlo s obvineným bolo zastavené v čase až 20.45 hod. Podľa obvineného je nepochybné, že pri výkone služobnej činnosti postupuje policajt podľa ustanovení zákona č. 171/2003 Z. z. o policajnom zbore; taktiež je podľa obvineného z výpovedí členov policajnej hliadky v tejto trestnej veci nesporné, že predmetné motorové vozidlo, ktorého posádka tvoril obvinený a svedok K. O., bolo zastavené z dôvodu podozrenia zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky - absencie bezpečnostných pásov. Následne po zastavení auta však členovia policajnej hliadky absolútne neprejednávali dopravný priestupok, pre ktorý bolo vozidlo zastavené, avšak svoju pozornosť zamerali na vzniknuté podozrenie, že posádka motorového vozidla požila návykovú látku, konkrétne marihuanu. Obvinený dodal, že v žiadnom dokumente nie je uvedené, ako sa členovia policajnej hliadky vysporiadali s dopravným priestupkom a teda nezapnutými bezpečnostnými pásmi vodiča vozidla, z čoho podľa obvineného vyplýva, že členovia policajnej hliadky dôvod, pre ktorý bolo vozidlo zastavené, nemali.

Ďalej uviedol, že na základe vykonaných úkonov (bezpečnostná prehliadka a prehliadka motorového vozidla), bola o odovzdaní predmetných vecí (alobal so svetlomodrou tabletkou s nápisom „LAUGH NOW“, drvička tabaku) spísaná zápisnica o vydaní vecí, ktorá bola vypísaná zo strany člena policajnej hliadky a táto mu bola predložená na podpis. V danom momente si obvinený neuvedomil, čo konkrétne tam uvedené slová môžu znamenať a aký môžu mať dosah, inak by takúto zápisnicu nebol podpísal. Vo vzťahu k tomu obvinený uviedol, že nebol pred vydaním vecí a počas vydávania vecí a ani po spísaní

zápisnice o tomto „úkone“ náležite poučený o tomto inštitúte trestného konania, o jeho následkoch, o možnosti nevyhovieť výzve na vydanie vecí a ani o následkoch tohto nevyhovenia. Dodal, že zápisnica mu bola predložená členom policajnej hliadky na podpis a v stresovej situácii spojenej so služobným zákrokom ju podpísal. Vychádzajúc z uvedených skutočností spojených so samotným zastavením motorového vozidla z dôvodu tvrdeného podozrenia zo spáchania priestupku, celej situácie opísanej obvineným a svedkami tohto deja podľa neho vyplýva, že „dôkazy“ voči nemu zaistené formou odovzdania vecí na základe výzvy člena policajnej hliadky, ktoré boli následne po jeho realizácii legalizované vyhotovením zápisnice o vydaní vecí vydanéj 20. apríla 2019 o 20.50 hod. povereným príslušníkom PZ por. Bc. F. V. neboli podľa obvineného získané zákonne a preto na tieto dôkazy nemôže byť prihlíadané ako na dôkazy v zmysle ustanovenia § 119 ods. 2 Trestného poriadku.

Obvinený poukázal na znenie výpovede svedka Bc. F. V. v prípravnom konaní (zápisnica z 29. mája 2019, str. 4) a na diametrálny rozpor v tvrdení tohto svedka na hlavnom pojednávaní s tým, že na hlavnom pojednávaní už reagoval na otázku prokurátorky, ktorá mu doslovne vložila odpoveď do úst. Keďže bol k vydaniu prinútený, nemožno podľa obvineného hovoriť o získaní dôkazu zákonným spôsobom. Dodal, že tieto skutočnosti potvrdil aj svedok K. O., že bola to výzva a neuviedol, že boli poučení o možnosti odoprieť vydať vec, ak by si privodili trestné stíhanie.

Obvinený odkázal na § 2 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, § 119 ods. 2 Trestného poriadku a uviedol, že zákonodarca pripúšťa ako dôkaz v trestnom konaní iba dôkaz získaný a procesne regulovaný v rámci Trestného poriadku, alebo dôkaz, ktorý bol získaný v súlade a podľa osobitného zákona (zákon č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov). Za súčasnej právnej úpravy vecí, o ktorých existencii sa dozvedeli, alebo získali policajné orgány z bezpečnostnej prehliadky a ktoré boli následne odovzdané orgánom činným v trestnom konaní, nemôžu podľa obvineného byť využité ako dôkaz v trestnom konaní, ak boli získané nad rámec oprávnení vyplývajúcich z bezpečnostnej prehliadky. Pokračoval, že ak z výpovedí členov policajnej hliadky vyplýva, že pri zastavení vozidla „cítili zápach marihuany“, teda bolo dôvodné podozrenie, že došlo k spáchaniu trestného činu, mali podľa obvineného konať spôsobom, ktorý by bol v súlade s § 119 ods. 2 Trestného poriadku a nezneužiť bezpečnostnú prehliadku na získanie „dôkazov“ a následne ich prezentovať ako dôkazy získané zákonným spôsobom. Obvinený poznamenal, že nebol poučený v súlade s § 89 ods. 1 Trestného poriadku, čo podľa neho dokazuje aj to, že výzva nemala zákonné náležitosti, pretože o vydaní vecí nebola spísaná zápisnica súčasťou, ktorej malo byť aj jeho vyjadrenie. Ak by veci dobrovoľne vydal, malo by mu o vydaní vecí byť vydané potvrdenie alebo odpis takejto zápisnice. Zopakoval, že veci, ktoré slúžia ako dôkaz v trestnom konaní dobrovoľne nevydal, lebo výzva členom policajnej hliadky bola doslovným príkazom a bez toho žeby bol poučený o tom, že nemusí vydať, ak by si privodil trestné stíhanie, možno podľa neho postup členov policajnej hliadky považovať za obchádzanie ustanovení o osobnej prehliadke; odkázal na R 15/1991.

Podľa názoru obvineného členovia policajnej hliadky iba na základe neodôvodnenej a vo výsledku ničím nepodloženej domnienky a nedostatočného subjektívneho podozrenia zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky (absencie bezpečnostných pásov) bez objektívne preukázaných okolností prerušili výkon kontroly osobného motorového vozidla MPZ Rakúska a jeho posádky na Orechovej ceste, kde ani nemali byť v danom čase a zasiahli do jeho základných práv a slobôd. Pre predmetný zásah nebol podľa obvineného v konkrétnom momente daný žiaden zákonný dôvod a v tej súvislosti nebol ani odôvodnený služobný zákrok. V danom prípade podľa obvineného nestačí všeobecné, nekonkrétne podozrenie, či prevenčný dôvod, naopak podozrenie musí mať podľa neho kvalifikovaný rozmer vyplývajúci z objektívne preukázaných okolností. Obvinený zdôraznil, že postup členov policajnej hliadky nie je možné legalizovať tým, že úlohou Policajného zboru Slovenskej republiky je odhaľovať trestné činy a priestupky a zisťovať páchatel'ov, lebo aj túto úlohu, pokiaľ sa pri nej vykonáva služobný zákrok, teda zákrok pri ktorom sa zasahuje do základných práv a slobôd osoby, môžu vykonávať len ak je daný zákonný dôvod, pričom v opačnom prípade by tak podľa neho nebol ani služobný zákrok odôvodnený. Výhodnotením všetkých uvedených skutočností tak podľa obvineného možno dospieť k záveru, že dôkaz nebol získaný zákonne podľa zákona o Policajnom zbore a musí byť za danej dôkaznej situácie považovaný za nepoužiteľný dôkaz, a v tom dôsledku aj znalecké dokazovanie

je nutné považovať za neprístupné. V zmysle uvedeného považoval obvinený služobný zákrok za nezákonný ako aj predmetný dôkaz za získaný nezákonným spôsobom a v tej súvislosti považoval aj znalecký posudok č. p. PPZ-KEU-BA-EXP-2019/5261 za nezákonný.

V ďalšej časti dovolania obvinený uviedol, že ide o zjavné deformácie dôkazov zo strany súdov oboch stupňov. Skutkový stav pokiaľ ide o ustálenie časového obdobia reálneho prechovávaní, resp. držby omamných a psychotropných látok ako zákonného znaku kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu podľa ustanovenia § 171 ods. 2 Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 135 ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona nebol podľa obvineného napriek vykonanému dokazovaniu na hlavnom pojednávaní zistený v takom rozsahu a kvalite, aby poskytoval dostatok potrebných poznatkov pre objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie a tento dokázať tak, aby nevyvolával dôvodné, resp. rozumné pochybnosti, že tento skutok sa mal spáchať tak, ako je to uvedené v rozsudku. V tomto smere obvinený poukázal na významné rozpory vo výpovediach jednotlivých svedkov, o ktorých prvostupňový aj odvolací súd opreli svoje rozhodnutia. Obvinený mal za to, že na základe vykonaného dokazovania nebolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že by prechovával alebo mal v držbe omamné a psychotropné látky tak, ako mu to bolo kladené za vinu v odsudzujúcom rozsudku. Obvinený uviedol, že trvá na tom, čo v konaní uviedol a to, že zaistená marihuana nachádzajúca sa v zaistenej drvičke nebola jeho (nakoľko s predmetnou drvičkou disponoval práve K. O.) a tiež že o zaistenej extáze nemal absolútne žiadnu vedomosť. Obvinený poukázal na najbezprostrednejší dôkaz po predmetnom skutku a to Úradný záznam členom policajnej hliadky z 20. apríla 2019 z č. l. 119-120 vykonaným na hlavnom pojednávaní 22. októbra 2019, z ktorého podľa obvineného jednoznačne vyplýva, že to bol práve K. O. kto oznámil členom policajnej hliadky, kde sa v aute predmetná drvička nachádza a to na palubnej doske a že by v nej mohla byť marihuana. Uvedené je podľa obvineného v jednoznačnom a absolútnom rozpore so zápisnicou o vydaní vecí, v ktorej bolo uvedené, že mal pri vydaní vecí uviesť, že sa jedná o marihuanu, čo nebola pravda, napriek tomu že predmetnú zápisnicu pod tlakom podpísal tak, ako bola členom policajnej hliadky vypísaná. K predmetnej marihuane opätovne zdôraznil, že marihuanu spolu s K. O. neužil a napriek tomu, že žiadal aby mu v predmetný deň bolo vykonané lekárske vyšetrenie na zistenie prítomnosti omamných látok v tele nebolo mu to umožnené. Dodal, že prítomnosť návykových látok bola zistená iba v tele K. O., ktorý ich užitie aj priznal.

Týmto taktiež odmietol, že by porušil podmienku stanovenú okresným súdom zo 17. februára 2016, sp. zn. 4T/1/2016, ktorým mu bolo uložené obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok. Poznamenal, že ďalšie vyšetrenie moču na prítomnosť omamných a psychotropných látok by bolo od neho požadované v mesiacoch marec-apríl 2019, a preto nevidí najmenší dôvod, prečo by riskoval porušenie podmienky práve v danom období. Uviedol, že k súdom stanovenému obmedzeniu pristupoval zodpovedne a za žiadnych okolností ho neporušoval.

Čo sa týka zaistenej extázy zopakoval, že nemal vedomosť o tom čo sa v alobale nachádza a už vôbec nie že ide o extázu, čo potvrdzujú aj vyjadrenia svedkov (hlavné pojednávanie 22. októbra 2019, L. U.), že to, že sa v alobale nachádza extáza zisťovali až členovia policajnej hliadky na mieste v služobnom vozidle na mobilnom telefóne cez internet. Uvedené je podľa obvineného v jednoznačnom a absolútnom rozpore so zápisnicou o vydaní vecí, v ktorej bolo uvedené, že mal pri vydaní vecí uviesť, že sa jedná o extázu, čo nebola podľa neho pravda, napriek tomu že predmetnú zápisnicu pod nátlakom podpísal tak, ako bola členmi policajnej hliadky vypísaná.

Poukazujúc na § 135 ods. 1 Trestného zákona obvinený poznamenal, že aby nešlo o prechovávanie drog podľa citovaného ustanovenia (a teda o trestný čin podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona), ale o prechovávanie drog vo väčšom rozsahu podľa § 135 ods. 2 Trestného zákona (a teda o trestný čin podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona), musí byť prechovávaná droga v minimálnom množstve štvornásobku obvyklej jednorazovej dávky. Pokračoval, že ak by išlo o množstvo presahujúce trojnásobok obvyklej jednorazovej dávky, ale nedosahujúce štvornásobok obvyklej jednorazovej dávky, išlo by podľa obvineného stále o § 135 ods. 1 Trestného zákona (a teda o trestný čin podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona), pretože podľa obvineného toto množstvo presahujúce trojnásobok dávky, ale

nedosahujúce štvornásobok dávky, je v podstate množstvo, ktoré nie je spôsobilé vyvolať účinok štvrtej dávky. Ďalej uviedol, že v praxi je množstvo drogy spravidla určené v istom rozpätí; v takom prípade platí zásada v pochybnostiach v prospech obvineného, takže orgány činné v trestnom konaní a sudy musia prihliadať na nižší počet obvyklých jednorazových dávok. Obvinený nesúhlasil s konštatovaním krajského súdu, keďže z uvedeného nemožno ustáliť iný záver ako ten že uvedený prípad mal podľa neho byť kvalifikovaný nanajvýš podľa § 135 ods. 1 Trestného zákona (a teda podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona) a nie podľa § 135 ods. 2 Trestného zákona (a teda § 171 ods. 2 Trestného zákona).

V závere dovolania obvinený uviedol, že z konštantnej judikatúry vyplýva, že odsudzujúci výrok súdu musí vyplývať zo zákonom stanoveného procesu zisťovania, vykonania a následného vyhodnotenia rozhodujúcich skutočností tak, aby sa skutkové závery súdneho rozhodnutia neocitli v rozpore s vlastným obsahom vykonaných dôkazov (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. tzn. III. ÚS 84/1994, nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. 398/1997). Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti obvinený je toho názoru, že tak krajský súd ako ani okresný súd sa dôsledne neriadili § 2 ods. 12 Trestného poriadku, nakoľko nezobrali do úvahy dôkazy svedčiacie v jeho prospech a naopak precenili dôkazy, produkované proti obvinenému a okresný súd opakovane porušil zásadu voľného hodnotenia dôkazov. Podľa obvineného predpokladom náležitého a tiež ústavne konformného hodnotenia dôkazu je, že informácia zhodnoteného dôkazu zostane bez akejkoľvek deformácie v procese jeho hodnotenia zachovaná a výlučne ako taká sa premietne do vlastného vyhodnotenia, ako konečného úsudku súdu. Vzhľadom k tomu, že tak súd prvého stupňa ako aj súd odvolací z vyššie uvedených výpovedí vyvodili skutkový záver, pre ktorý nie je podľa obvineného opora vo vykonanom dokazovaní, došlo tým podľa neho k porušeniu práva nielen na spravodlivý súdny proces, ale i práva na súdnu ochranu. V tejto súvislosti obvinený poukázal na ust. § 1 ods. 1 Trestného poriadku a opätovne na to, že nie je dealer, drogy neužíval, čestne pracuje a vedie riadny život.

Z týchto dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako dovolací súd rozhodol, že podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku napadnuté uznesenie krajského súdu a konaní, ktoré mu predchádzalo a bolo skončené rozsudkom okresného súdu bol porušený zákon v § 319 Trestného poriadku a § 171 ods. 2 Trestného zákona v jeho neprospech; aby podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu, rozsudok okresného súdu, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili svoj podklad; a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Trestného poriadku a zistil, že dovolanie bolo podané obvineným P. X. ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku, prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Trestného poriadku, potom ako dovolateľ využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku a s uvedením dôvodu dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Dovolací súd ale zároveň zistil, že obvineným uplatnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) a písm. i) Trestného poriadku nie sú v posudzovanej veci zjavne splnené.

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb. Dovolanie nie je v zásade prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007-II]. Povedané inými

slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014). Zároveň treba uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012). Povedané inými slovami, pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia dovolateľom a nie ich označenie podľa § 371 Trestného poriadku.

Vo vzťahu k obvineným uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku je potrebné uviesť, že ho možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom. Nemožno ním napadnúť spôsob hodnotenia dôkazu súdom, keďže nesprávne hodnotenie dôkazu možno napraviť v odvolacom konaní, nie však v konaní o dovolaní. Proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých, vo veci vykonaných dôkazov, dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Možno opakovane podotknúť, že podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku dôkazy v každom prípade hodnotí súd a prípadný nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov zo strany procesných strán nezakladá žiaden dovolací dôvod.

V tejto súvislosti možno vo všeobecnosti pripomenúť, že Trestný poriadok výslovne ustanovuje, že súd a orgány činné v trestnom konaní môžu brať do úvahy len dôkazy, ktoré boli získané zákonným spôsobom. Z § 119 ods. 3 Trestného poriadku vyplýva, že dôkazným prostriedkom je procesný úkon, pomocou ktorého orgán činný v trestnom konaní alebo súd získava poznatky dôležité na objasnenie veci. Dôkazom je priamy poznatok alebo výsledok činnosti orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu, ktorý získal pomocou dôkazného prostriedku a slúži na objasnenie skutočností, ktoré sú predmetom dokazovania. Podmienkou, aby dôkazom mohlo byť naozaj „všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie vecí“, je, aby išlo o dôkazy získané zákonným spôsobom. Za zákonný spôsob získania dôkazu z dôkazných prostriedkov v zmysle § 119 ods. 3 Trestného poriadku treba podľa judikatúry považovať jednak splnenie formálnych (procesných) podmienok, vyžadovaných Trestným poriadkom alebo iným osobitným zákonom na vykonanie konkrétneho dôkazu, a jednak splnenie materiálnych (obsahových) podmienok, t. j. aby úkon, použitý dôkazný prostriedok na vykonanie, resp. získanie dôkazu, bol zameraný na zistenie tých skutočností, na ktoré zameraný a použitý môže byť (primerane pozri R 38/2003-I, ZSP 74/2006).

Zároveň netreba opomenúť aj § 119 ods. 4 Trestného poriadku, podľa ktorého strana môže dôkaz obstarat' alebo dať návrh na jeho vykonanie, avšak sama ho vykonať nemôže. Predmetná činnosť náleží len orgánom činným v trestnom konaní, prípadne súdu.

Pokiaľ ide o porušenie zákona, v tejto súvislosti najvyšší súd už stabilne v rámci svojej rozhodovacej činnosti zdôrazňuje (R 52/2013-III), že také porušenie by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Z uvedeného potom logicky vyplýva, že v rámci tohto dovolacieho dôvodu možno úspešne uplatňovať aj nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov, ale len vtedy, ak mal, resp. má negatívny materiálny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukázu takéto účinky nesprávneho

procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

V kontexte týchto všeobecných východísk najvyšší súd k posudzovanej veci uvádza, že ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu urobený v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 16/2013-I).

Ďalej je potrebné uviesť, že pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, hodnotí najvyšší súd skutkový stav len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Predmetom tohto dovolacieho dôvodu tak môže byť len nesprávne právne posúdenie v skutkovej vete rozhodnutia ustáleného skutku, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť (pozri tiež rozhodnutie najvyššieho súdu a stanovisko jeho trestnoprávneho kolégia zverejnené v Zbierke pod č. 47/2008 a 3/2011). Pokiaľ ide o ďalšie námietky, ktoré obvinený v rámci dovolania vecne uplatnil a ktorých podstata je zrekapitulovaná vyššie, tieto majú skutkový charakter, keďže sa nimi snaží dosiahnuť revíziu skutkových zistení okresného súdu, ktoré si osvojil aj krajský súd a ktorých správnosť a úplnosť nemôže najvyšší súd v tomto konaní iniciovanom obvineným skúmať ani meniť. Námietky skutkovej povahy sú pritom uplatniteľné len v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, ktorý je oprávnený použiť iba minister spravodlivosti. Najvyšší súd sa preto s týmto okruhom námietok obvineného nemohol zaoberať (primerane napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 14/2015).

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku slúži výlučne na nápravu hmotnoprávnych chýb. Dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, tzn. nie je prípustné právne účinne namietkať, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože ako už bolo vyššie uvedené určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 47/2014-II).

Pokiaľ ide o námietku obvineného, že súdy prvého a druhého stupňa nesprávne posúdili jeho konanie, keď ho právne kvalifikovali ako prečin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa 171 ods. 2 Trestného zákona, v tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na výkladové pravidlo (§ 135 Trestného zákona), ktoré kvantifikuje neoprávnené prechovávanie týchto látok pre vlastnú spotrebu. V predmetnom ustanovení sa rozlišuje prechovávanie takýchto látok pre vlastnú potrebu (ods. 1) alebo prechovávanie týchto látok pre vlastnú potrebu vo väčšom rozsahu (ods. 2), a to v závislosti od počtu obvykle jednorazových dávok na použitie, a to pre osobnú potrebu. Ak množstvo týchto látok zodpovedá najviac trojnásobku obvykle jednorazovej dávky, konanie páchatel'a možno posúdiť podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona. Avšak, ak množstvo týchto látok preyšuje najviac trojnásobok obvykle jednorazovej dávky, ale nepreyšuje najviac desaťnásobok obvykle jednorazovej dávky na použitie, konanie páchatel'a možno posúdiť podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona. Pri výklade pojmu „väčší rozsah“ pri tomto ustanovení si treba uvedomiť, že ustanovenie § 135 ods. 2 Trestného zákona špeciálne upravuje prechovávanie uvedených látok pre vlastnú potrebu vo väčšom rozsahu iba vo vzťahu k ustanoveniu § 171 ods. 2 Trestného zákona,

Povedané inými slovami, aby už nešlo o prechovávanie drog podľa § 135 ods. 1 Trestného zákona (a teda o trestný čin podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona), ale o prechovávanie drog vo väčšom rozsahu podľa § 135 ods. 2 Trestného zákona (a teda o trestný čin podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona), musí byť prechovávaná droga v minimálnom množstve štvornásobku obvyklej jednorazovej dávky. Ak by išlo o množstvo presahujúce trojnásobok obvyklej jednorazovej dávky, ale nedosahujúce štvornásobok

obvyklej jednorazovej dávky, išlo by stále o § 135 ods. 1 Trestného zákona (a teda o trestný čin podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona), a to napriek formulácii „zodpovedajúcej najviac trojnásobku obvykle jednorazovej dávky,“ pretože toto množstvo presahujúce trojnásobok dávky, ale nedosahujúce štvornásobok dávky, je v podstate množstvom, ktoré nie je spôsobilé vyvolať účinok štvrtej dávky. V praxi je množstvo drogy spravidla určené v istom rozpätí (napr. množstvo drogy s koncentráciou účinnej látky zodpovedajúce trom až štyrom jednorazovým obvyklým dávkam na použitie). V takom prípade, ako aj obvinený argumentoval, jednoznačne platí zásada o pochybnostiach v prospech obvineného, takže orgány činné v trestnom konaní a súd prihliadajú na nižší počet obvyklých jednorazových dávok. V prípade, ak by išlo o rozpätie troch až štyroch jednorazových obvyklých dávok, išlo by o § 135 ods. 1 Trestného zákona a prípad by bol posudzovaný podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona.

Avšak, vyššie uvedený prípad nepredstavuje predmetnú trestnú vec, nakoľko aj keby sme brali do úvahy len „tri bežné jednorazové dávky drogy“ (marihuana nachádzajúca sa v kovovej drvičke, ktorá podľa znaleckého posudku bola v rozpätí troch a deviatich bežných jednotlivých dávok drogy), nemožno opomenúť ani skutočnosť, že obvinený prechovával aj ďalšiu „jednu bežnú jednotlivú dávku drogy“ (bledomodrá tabletky - extáza), takže v konečnom dôsledku obvinený v súčte prechovával drogy v minimálnom množstve štvornásobku obvyklej jednorazovej dávky, čím možno konanie obvineného posúdiť podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona.

V kontexte týchto všeobecných východísk najvyšší súd odkazuje na odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu, v ktorom sa stotožnil so záverom okresného súdu, že obvinený svojim konaním naplnil zákonné znaky skutkovej podstaty žalovaného prečinu na skutkovom základe ako bol ustálený vo výrokovvej časti rozsudku, opierajúc na o svedecké výpovede svedkov npor. Ľ.Š. U., Bc. F. V. a K. O., ktoré sú podporené vecnými, listinnými dôkazmi a znaleckým dokazovaním, ktoré boli prezentované na hlavnom pojednávaní a ktoré navzájom korešponujú. Rovnako sa dovolací súd stotožňuje so závermi odvolacieho súdu uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku, že vzhľadom na množstvo zaistenej látky a spôsob spáchania skutku bola závažnosť spáchaného prečinu vyššia ako nepatrná a preto nebolo možné vidieť v žalovanom skutku len spáchanie napríklad priestupku. Možno teda dodať, že konanie obvineného súdy prvého a druhého stupňa správne právne kvalifikovali ako prečin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa 171 ods. 2 Trestného zákona, a preto nedošlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Námietky obvineného týkajúce sa prezentovania svojho pohľadu na priebeh konania, sú námietskami vzťahujúcimi sa k preskúmvaniu správnosti a úplnosti zisteného skutku, ktorý však dovolací súd v konaní o dovolaní, ako už bolo vyššie uvedené, nemôže skúmať ani meniť, a z tohto dôvodu sa nimi ani nemôže (na podklade dovolania podaného obvineným) zaoberať.

V tejto súvislosti najvyšší súd len pre úplnosť dodáva, že za prečin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona ustanovuje trest odňatia slobody až na päť rokov. V posudzovanej veci, pokiaľ ide o uložený trest odňatia slobody, ide o taký druh trestu, ktorého uloženie zákon za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, pripúšťa a rovnako tak výmera tohto trestu je v rámci zákonnej trestnej sadzby. V tomto smere sa dovolací súd stotožňuje so závermi odvolacieho súdu uvedených v odôvodnení napadnutého uznesenia (str. 8-9), že okresný súd správne pri ukladaní trestu obvinenému vychádzal primárne zo závažnosti prečinu, a dospel k takému záveru, že na obvineného je potrebné pôsobiť nepodmienečným testom odňatia slobody, keďže obvinený sa žalovanej trestnej činnosti dopustil práve v čase plynutia podmienčne odloženého trestu odňatia slobody, aj za probačného dohľadu. Ako uviedol krajský súd, predchádzajúce odsúdenie zrejme nemalo na neho dostatočne výchovný vplyv. Uvedený trest z hľadiska požiadavky zabezpečenia tak generálnej, ako aj individuálnej prevencie tak, ako to predpokladá zákonné ustanovenie § 34 ods. 1 Trestného zákona, možno považovať za primeraný. Je teda zrejme, že trest odňatia slobody vo výmere dvadsať mesiacov (na spodnej hranici trestnej sadzby) je uložený v zákonom stanovenej trestnej sadzbe.

Pokiaľ ide o ďalšie námietky obvineného, podľa ktorých mali príslušníci Policajného zboru nezákonne

postupovať pri získavaní dôkazov spojených s predmetnou trestnou vecou svedčiacich v jeho neprospech, najvyšší súd odkazuje na argumentáciu krajského súdu v napadnutom uznesení, podľa ktorého v názorovej zhode aj s dôvodmi napadnutého rozsudku okresného súdu konštatuje, že príslušníci Policajného zboru postupovali zjavne v súlade s Trestným poriadkom a to ihneď ako nadobudli podozrenie o možnom páchaní trestnej činnosti (z výpovede svedkov vyplýva, že bolo cítiť marihuanový zápach) a dôkaz, ktorý bol predmetom tohto podozrenia nadobudli zákonným spôsobom v zmysle ustanovení Trestného poriadku (zápisnica o vydaní vecí č. l. 110-113). Zároveň z predmetnej zápisnice vyplýva, že obvinený po poučení podľa § 89 ods. 1 Trestného poriadku o povinnosti vec na vyzvanie vydať a po upozornení na možnosť odňatia vecí uviedol, že poučeniu plne porozumel a dobrovoľne vydal 1 ks kovovej drtičky s obsahom marihuany a alobalovú skladačku s obsahom modrej tabletky - extázy. Súčasne obvinený potvrdil, že prevzal rovnopis tejto zápisnice ako potvrdenie o vydaní vecí. Obsah zápisnice o obvinenom namietanom úkone vykonanom príslušníkmi Policajného zboru nedával najvyššiemu súdu žiadnu zámienku pochybovať o tom, že obvinený, ktorý túto zápisnicu podpísal, veci dobrovoľne vydal. Povedané inými slovami, úkon bol vykonaný za splnenia všetkých podmienok vyžadovaných príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku, preto ho možno hodnotiť ako legálny a ako uviedol krajský súd zaistené dôkazy boli zabezpečené do trestného konania zákonným spôsobom, nakoľko existoval zákonný dôvod na jeho realizáciu.

Tieto dôvody viedli najvyšší súd k záveru, že v posudzovanej veci dôvody dovolania nie sú zjavne splnené, a preto dovolanie obvineného P. X. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí odmietol.

Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.